

מסורת הש"ס

(א) יצמות לה, וכל הסודות
 ע"ש, (ב) [אין לה מנוח וכן
 נחלה מספריו דלעת],
 (ג) [שם איתא אכ"י, (ד) ביק
 פנ: מסות ד, י: (ה) [אין
 לנ: (ו) [לעיל לג: ושינ:],
 (ז) כפ"א: דיה, (ח) כפ"א:
 ארע העלם, (ט) [שם חב:],
 (י) [הנ"ל גורמן כפ"א
 רש"ל], (י) [שיך לעיל
 כחשנה ל: (כ) [דף כט,
 ד"ה ועל אשת], (ל) [ג"ו
 שיך שם, (לה) ד"ה
 רכ"א].

תורה אור השלם

1. וְכִי יֵצְאוּ אֲנָשִׁים וְנָשִׁים
אֶשֶׁה הָרָה וְהָצֹאָה לִירֵדָה
וְלֹא יִהְיֶה אִסּוּן עֲנֹשׁ
יִעֲנֹשׁ כְּאִשֶּׁר יִשִּׁית עָלָיו
כַּעַל הָאִשָּׁה וְהָתָן
בְּפִלְלִים: שְׁמוֹת כֹּא כֹב
2. וְהָיָה אִם בֵּן הָיוּ
הָרָשָׁע וְהַפִּילוּ הַחֹשֶׁט
וְהִכְחוּ לִפְנֵי כַּדִּי רִשְׁעָתוֹ
כְּמִסְפָּר: דְּרִבִּים כֹּה ב

גליון הש"ס

יִשְׂרָאֵל דִּית דִּית שְׂעִתָּה
וְכוֹי לֹא גִוֵּר מִפְּקִידָה
לְפִקְדָה. כְּדֹלִימָא כְּנֻדָּה לוֹ
עִילָא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] גב' ר' יוסי אומר
 הרי הלא ככל הגשמים, עי'
 נדה דף טו ע"א תודיה
 דליכא שהות וכו' והגאון
 מהרר"פ לא ליינו בש"ס
 המדעים שהגהותיו:

אלו נערות פרק שלישי כתובות

וראסא דס. בו ביום: **דיס שעתא.** ולא גזרו בה טומאת מעט לעט
למאן טהורה שנגעה בהן משעת טבילה עד שעת ראייה דהא אפי'
יזא דס וזה מאחמול והעמידוהו כותלי בית הכהס שזוהי הטעם של
מעט לעט בזנות ישראל הלא דס כעניינא דכס בהמה. ואס חאמר

יחוש שמה משכילה נעקר ויאל מיד
 ותואמה למסרע דרבנן שלה והיכל
 דאיכל לתיגור מעת לעת שלם גזור
 מפקידה לפקדיה ויאל דלא גזור
 מעת לעת "לא גזור מפקדיה לפקדיה:
 ויכירכו להסחין ג' חדשים. שלא משא
 נסחחין בין זרע המרע בקדושה לזרע
 המרע שלא דקדושה": רבי יוסי מסייר.
 לקמיה מפרש טעמא: לזיכות
 להסחין. ואף על פי שקטנה אינה
 מתעשרת ביורה קטנה אטו גדולה:
 שפסח במוך. ונחמת מוך לאחר
 גטילה וסולחת הרוע: מנערה.
 נפסה. ומחמת לה מוך: דלא ידעה
 כיצא ממנו לה. שגאיה למורכה
 וסברה דלמא ממנו לה לגבי ישראל
 ויפקרה לה ומנערה נפסה לשפח במוך:
 אלא ויאלא בשן ועין. שפחה שסימא
 לאזריה את עינה ויאלא למירות מנא
 הוה ידעה מעיקרא דחיסוק לחירות
 דמנערה נפסה לזמן מוך לשמישה: כל
 מנעלה. מדי לניחא לחידוריה ביה
 מעיקרא דחיסוק לחירות מודה רבי
 יוסי: כרי אנטוס דמנעלה. דלא הוה
 ידעה לזילקין ביה הכי וזמון לה
 מוך: משפחה. כהה ארוע ולא
 יקלטו והא אפילו במדי דמנעלה
 מזו למעבר ויטין עושות כן: משום
 דאיכא איבוד נשמה. יש כאן עונש
 ממוך ודיו בכך אף שנעשה לאן
 נשמה ליהרג: אימא לא. לאן זה
 עונש יתירה ולעשרי ביה תרחי:
 דלא חמיר איסוריה. לא עבר עניניה
 תמורה ודיו שפעשטו עונש אחד:
 לא

וּסְפָר רַבִּי יְהוּדָה בְּקִדּוּשָׁה קִיּוּמָא וְהִתְנִי
הַגִּיזוֹת שֶׁנִּתְיִירָה וְרֵאתָה דָם ר' יְהוּדָה אוֹמֵר
יָדִיהָ שְׁעָתָה א"ר וְיוֹסִי אוֹמֵר הָרִי הָיָה כָּל הַנְּשִׁים
וּמִשְׁמָאָה מֵעַת לַעַת וּמִפְקִידָה לַפְּקִידָה וְצִיָּכָה
לְהַמְתִּין ג' חֲדָשִׁים דְּבִרִּי ר' יְהוּדָה ר' יוֹסִי מֵתִיר
לִיאֵרֶם וְלִינְשָׂא מִיד א"ל גִּזּוֹת אֲשׁוּבָה קָא
דְּמִית גִּזּוֹרֹת לֹא מִנְטָרָא נִפְשָׁה שְׁבוּיָה מִנְטָרָא
נִפְשָׁה וְרַמִּי שְׁבוּיָה אֲשׁוּבָה דְּתַנִּיא ^ההַגִּיזוֹת
וְהַשְׁבִּיָּה וְהַשְׁפָּחָה שֶׁנִּפְדּוּ וְשֶׁנִּתְיִירוּ
וְשֶׁנִּשְׁתַּחֲרָרוּ יִתְרוֹת עַל בְּנוֹת ג' שָׁנִים וְיוֹם
אֶחָד צִרְיֻכוֹת לְהַמְתִּין ג' חֲדָשִׁים דְּבִרִּי ר' יְהוּדָה
ר' יוֹסִי מֵתִיר לִיאֵרֶם וְלִינְשָׂא מִיד אֲשִׁתִּיק
א"ל מִיִּדִּי שְׁמִיעַ לָךְ בְּרָא אִמֵּר לִיה הִבִּי אִמֵּר
רַב שֶׁשֶׁת שְׂרָאוֹה שֶׁנִּבְעֵלָה א"ה מֵאִי מַעֲמָא
דְּר' יוֹסִי אִמֵּר רַבָּה קִסְבֵּר ר' יוֹסִי אִשֶּׁה מִזְנֶה
מִשְׁמַשְׁתּ בְּמוֹךְ שְׁלֹא תִתְעַבֵּר בְּשִׁלְמָא גִּזּוֹרֹת
כִּיּוֹן דִּרְעֵתָה לְאִנְיוּרִי מִנְטָרָא נִפְשָׁה שְׁבוּיָה
נִגְמִי דְּלֹא יִדְעָה הִיא כִּמְמַטּוּ לֹה שְׁפָחָה נִגְמִי
דְּשִׁמְעָה מִפִּי מְרָה אֲלֹא יִצְאָה בֶּשֶׁן וְעֵין
מֵאִי אִיכָא לְמִימֵר וְכִי תִימָא כָּל מִמְלִיא לֹא
א"ר יוֹסִי הָרִי אֲנוּסָה ^ווּמִפּוֹתָה דְּמִמְלִיא וְתַנִּיא
אֲנוּסָה וּמִפּוֹתָה צִרְיֻכוֹת לְהַמְתִּין ג' חֲדָשִׁים
דְּבִרִּי ר' יְהוּדָה ז"ר יוֹסִי מֵתִיר לִיאֵרֶם וְלִינְשָׂא
מִיד אֲלֹא אִמֵּר ^זרַבָּה קִסְבֵּר ר' יוֹסִי יֵאֵשֶׁר
מִזְנֶה מִתְּלַחֲפֵת כִּדִּי שְׁלֹא תִתְעַבֵּר וְאִידָהּ
חִיִּישׁ שְׁמָא לֹא תִּפְכַּח יִפֵּה יִפֵּה: שְׁנָא יוֹלָא
יְהִיָּה אֶסּוֹן עֲנֻשׁ יַעֲנֻשׁ וְכו': וְהָא מִהֲכָא נִפְקָא
מִמֵּהֶם נִפְקָא ^חכִּדִּי רִשְׁעָתוֹ ^טמִשּׁוּם רִשְׁעָה
אַחַת אֲתָה מַחֲיִיבוּ וְאִי אֲתָה מַחֲיִיבוּ מִשּׁוּם
שְׁנֵתִי רִשְׁעִיּוֹת הָדָא בְּמִיתָה וּמִמוֹן וְהָדָא
עֵינֵין מִיתָה וּמִמוֹן מִשּׁוּם דְּאִיכָא אִיבּוֹר גִּשְׁמָה
וְדֹד גִּשְׁמָה אִימָא לֹא וְאִי אֲשִׁמְעִין מַלְקוֹת
אֲבָל מִיתָה וּמִמוֹן דְּחֻמְרֵי אִיסּוּרִיָּה אִימָא לֹא
וּמִשְׁלֵם תִּרְתִּי לְמֵה לִי חֲדָא בְּמִיתָה וּמִמוֹן
וְחֲדָא

כדי להבחין בין זרע שמרע בקדושה לשמרע שלא בקדושה זה חזן נראה דהא לרבא דמפרש האס יא אחותו מאביו ויבס אהא אחיו מן אמו כ' טפי אית לן למיגור בקטנה בת ישראל דשיין וטביו ומשומרת לא שייך שמה ש' אחותו מאביו ועוד דשמואל אית איה ככלא חיפבת מדר' יהי (ספ דר' יו) וסא לרבותא להמחין ג' חדשים מ' מגירות ומשומרת קטנה איה קטנה בת ישראל גור קטנה איה גדולה ובגירות ומשומרת לא גור והייט חיפבת מדרבי יהודה ועוד לשמואל דהא בגירות כמאן לא כרבי יהודה ולא כר' יוסי דלרבי יהודה בין קטנה בין גדולה צריכה להמחין ולרבי ומיכו לתמי דמקוי לך דהכא בשבואה שנבעלה אחי עפיר כר' יהודה ומצין למימר דדוקא ביהואו אטו גדולה אבל אחת שאינה ודאי צעולה לא ולפי לשון אחרון דהסת לא קשה כלל אע"ג דשמואל איה יסודגריין קטנה איה גדולה דאפילו בגדולה נמי שרי לאו מהסתפתא ואורי' דכפ"ג ד' ב' ו'ג' בה 'מירות אבות ג' ב' ב' אחד ובתוספתא נמי ל"ג ליה ולפי זה ניחא דמיייר בגדולה כדקאמר בגרייתא דרדופה והשאל שמואל בגירות כר' יהודה וצבת שמואל כרבי מאיר ואפשר דגבתי להמחין וללשון אחרון דהסת דלמר שמואל כולן צריכות להמחין חוץ מגירות ומשומרת גדולה ודגבתי משום דהוה קטנה לא שכיב אלא בשבואה ולא קטנה אלא גדולה וסבר בגירות כרבי יוסי וצבת וס"ל דדוקא בשבואה גור ר"מ ושמה בשבואה מודה ר' יוסי לרבי' ומיכו בגרות ודאי פליג דהא דגרסי בגרייתא דרדופה ר' יוסי במקום ר' יהודה וספ פירשט: **א** חי' פ"ט דר' יוסי. ממה שנבעלה הוא דקשיא לה מאי טעמא בלאו הכי נמי חיקשי ליה בגרייתא דרבי יוסי דמייחי לקמן דהמקשה עלה הוא דמייחי לה ומיכו ר"מ דגרסי במקום **א**ל אבי' ששלמא גיורת כיון דעממה לא שכיב המקשה לא ידע בגרייתא דמייחי לקמן דלמי לא דמייחי לה הוא וניקטא שביי

אמר רבה קסבר רבי יוסי ב'ר' אליעזר דרבי יוחנן משני דלדידיה דמפרש טעמא דר' יהודה ומיחו רבה לא קאמר אלף דלמא: **אשה** טונה דתחבתה. ומהשתא לא קשה לנו טונה דרבי יוסי דלריה למחנן דלוחה למה תהסר: **י"ח** א"ר חזון. למאי דמוקי ממתי' בפרק זיך לאוקמה בשבא עליה ובגרה דפרשיות עולם: **י"ט** א"ר אשה. הוה מני למיתי אשת זיך קדושין אלף טנה עטרי: **כ"א** בפרקין וספוק. לעילוי פירשמי אלף לא יקר רשע רשע מיבעי ליה קרף דלא תקפו כופר דלא תקפול מיניה ממנה ומתקטליה ומשני הווא מנדי רשעו אטון נפקא דכדי רשעו אחא למלקות וממון וי"ל דהאט טעי' כי היכי דטעי' הכא מעיקרא לומר דלא פריך האי צמלקות וממון כתיב לא חס להקטן משום דהו' מני' לשנוי מלא יריה אטון נפקא

לז.

נר א ב ג ח י ט יא יב יג יד
 יו יז יח יט כ כא כב כג
 כד כה כו כז כח כט ל
 לא לב לג לד לז לז
 לט לו לז לח לט

מוסף רש"י

מנטרא נפשה. וממשה
 מן כהה וממנה
 במוחלה. אלא יצאה
 בשן ועין. דלא הוה
 ידעא מעיקרה מעודה
 להספח לל מיעודה
 ומזהבא ללוי מן כהה
 (שם). אנוסה ומנוחה.
 ישראל, וזרי חוטם
 מעלה הוא וזין
 מן. (שם). מנהפכת.
 יצא יצאה שן ועין מן
 וכל השא למחך. דמין
 דמיון קל הוא לה וזין
 כי שורה. מהפכת היא.
 דכל שא מנה אינה רואה
 להחבר. (שם).

ספר רבי יהודה בקדושתה קיימא והתניא גיורת בול. קשה להשקפה לדמותה גיורת לשבויה א"כ תיסק ליה ממניחין גופה דר' יהודה לא משהו גיורת לשבויה דתמן ר' יהודה אומר שבויה משפית הרי היא בקדושתה משמע דתסק מורה למעיל קחא וקחא ר"י דמתני' אחי ליה שפיר דמודה בגיורת שאין לה קנס דודאי שלא בחוקם בעולה שנבעלה בעוד שלא היה דעתה להגביר ואפילו אם היה דעתה להגביר משהיתה בת שלש שנים ויום אחד ממ"מ לא מוטעבד נפשה כיון דלינה רחמי' להתעבד אבל מק' דלרינה להמחין גלשה חדשים אף על גב דדעתה לאגיורי' מוטעבד נפשה אפילו הכי קאמר לרינה להמחין ג' חדשים דאי אפשר לשמור עמלה מן העובדי כוכבים כ"ש שבויה שהיא מקורה בידם. **רבי** יהודה אומר ריה שקתה פירש הקונטרס כיון דליכא מעט לעט מפקדיה לקפידה נמי לא גזר רבנן ורבי יוסי דקאמר ומטמאה מעט לעט לאו דוקא מעט לעט אלא לומר דבזרות מעט לעט מטמאה מעט לעט. **שבויה** מנכר נפשה. ואל"מ והא דקנטנה נמי מיירי דלא מוטעבד נפשה דאי לינה יודעת קיימא דעתה וקאמר ר' יהודה ודעתה קיימא דקנטנה יתיירא מנתב ג' חדשים ויום אחד וי"ל דקנטנה לגמרי אינה מוסרת עצמה לביאה וכשהיא מוסרת עצמה לביאה קנטה היא בת דעת ויודעת לשמור עמלה:

צְרִיכוֹת לַחֲמִשִּׁין שָׁלֹשׁ חֲדָשִׁים
דְּבָרֵי ר' יְהוּדָה, מִשְׁמַע
לְחַפְּזָה בְּקִטְנָה שְׁלֹשֶׁת לְרֹאשִׁי הַחֲמִשִּׁין
קֹלָמֶר רַבִּי יְהוֹדָה לְעִירָה לְהַתְּמֵן
מִקְדָּאֶמֶר יְמִיּוֹת בְּנִצְנֵת ג' יוֹם אֶחָד
דְּגוֹר קִטְנָה אֶטּוּ גְדוּלָה וְקִטְנָה לְרִ"י
לְרִבְרִי מִסְּ חֲמִשִּׁין בְּחֹלֶיךָ (יְנִינֵת דף
מז: וסג) הִרִי שִׁתִּיהָ דְּרֹפֶה לִיךְ לְבִית
אֲבִיהָ אִם קִטְנָה י"ז חֲרִיבָה לְהַתְּמֵן ג'
חֲדָשִׁים דְּבָרֵי ר"מ ר' יְהוֹדָה מִמִּיד
לְרִבְרִי וְלִישָׁא מִיד אֲלֵמָה לֹא גְדוֹר ר' יוֹדָה
יְהוֹדָה קִטְנָה אֶטּוּ גְדוּלָה וְכ"ט חֲדָשִׁים
חֲדָשִׁים וְשִׁשְׁתִּיהָ אֶטּוּ גְדוּלָה ג' יוֹם

דאס לרנא דמפרש האס לעילא עטס דלריות להמין גזירה שמה בקטנה דא ישראל דשיין דא כל הנהו דמפרש האס אצל בגיותא דא סברה איפכא מד' יהודה דא שטחא קאמר כ"פ ר' אחין קטנה אצל קטנה דא ישראל צריכה להמחין אלמא בקטנה דא ישראל י' יהודה ועוד לעמולא שאלמא בקטנה דא ישראל סבר כ"ר' אלמא דא גזירה צריכה להמחין ולרבי יוסי אפי' גדולה אינה צריכה להמחין ומחין למימר דדוקא בראש שבעה קאמר ר' יהודה דגור' קטנה דא קשה כלל א"ע' דשמואל איפכא מדברי יהודה כיון דלין הטעם נפכה אקשה דכ"פ ר' אחין (ס' ע' לה) מייחא דא צריכה דהא דא י' נחא דמיי' בגדולה אצל בקטנה דא דלין צריכה להמחין דא צרי' מחין ואפשר דבגיותא קטנה מורה ר' מחין דא צריכה יוצא ומשחרת גדולה וקטנה דא ישראל אינה צריכה להמחין בזנות צריכה בגיותא דכ"י יוסי וזנת ישראל כ"מ' דגור קטנה אצל גדולה יוצא בזנות ודא פליג דא שרי אנוסה ומפוסה אפילו גדולה ואי' חב' פ"ט ר' יוסי' מייחא לר' דמשמע דמשום דלאקוימנא בראש דא דכ"י יוסי דמיי' קאמן לאנוסה ומפוסה וליכא הוכחה בראש דא אלמא גזירה כיון דדעתה לאגזירי כו' ולפי שפיר שז' ימי' לה וכן הוא נקרא בשולח' ר' אחין (ס' ע' לה)

דמפרש טעמא דר' יהודה שלא יהא חוטא נשכר לא קשיא מדי
ומהבא לא קשה טעמא ומפומה ומיהו ויאלה בשן ועין מודה
ומאי דמוקי ממני נפקא בן סורר (פסחדרן דף עג: וסג) במפומה
מיהו לא מני רשעא אשט אביו וכלמא דרבי חשיב נמי עריות דעל
מיהו לא מני רשעא עריות מימה דחבול (בבא דף פג:) פריך דא
ומשני הווא מנדי רשעמו נפקא הוה ליה למימר הווא מנא יהיה
דטעי הכא מעיקרא לומר דמנדי רשעמו נפקא מימה וממון [והא
לשני מנא יהיה אטון נפקא] אי נמי לסימנא בעלמא נקטיה הכס:
ומדא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones